

Voor Papa, de ster die mij altijd leidt – A.W.

Voor Jovan en Kiran, twee sprankelende sterren – A.G.

Eerste druk, 2019

Vertaling: Jesse Goossens

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam 2019

ISBN 978 90 477 1136 0

NUR 283

Tekst © 2018 Anita Ganeri

Illustraties © 2018 Andy Wilx

Oorspronkelijke titel: *Star Stories*

Oorspronkelijke uitgever: © 2018 Templar Publishing, an imprint of Kings Road Publishing,
part of the Bonnier Publishing Group, The Plaza, 535 King's Road, London, SW10 0SZ

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gedrukt in China

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:

www.lemniscaat.nl

In de **STERREN** *geschreven* * *

Met tekeningen van Andy Wilx
Geschreven door Anita Ganeri

Lemniscaat

ZWAAN

Phaëton en de zwaan

Een mythe uit het oude Griekenland

Tussen de sterren aan de noordelijke hemel bevindt zich een koninklijke zwaan – zijn lange hals en vleugels uitgestrekt. Lang geleden was de zwaan een man die op aarde woonde. Tegenwoordig glijdt hij door de Melkweg, tot in de eeuwigheid.

Aan het einde van de wereld stond het indrukwekkende gouden paleis van Helios, de zonnegod. Elke vroege ochtend, als de sterren begonnen te vervagen en de nacht begon te verbleken, stormde Helios de paleispoorten uit en mende zijn glanzende strijdwagen door de lucht, waarbij hij de wereld weer in het licht zette. De wagen werd voortgetrokken door vier vurige paarden en gloeide zo helder op dat maar weinigen er rechtstreeks naar konden kijken.

Iedere dag keek Phaëton, de sterfelijke zoon van Helios, hoe zijn vader langs het hemelgewelf reed. ‘Alstublieft, vader,’ smeekte hij, ‘laat mij uw wagen mennen. Eén dagje maar.’

Helios schudde zijn hoofd en keek zijn zoon met vlamme ogen aan. ‘Die wens kan ik niet vervullen,’ zei hij. ‘De weg door de hemel is te gevaarlijk voor je. Het begin is

zo steil dat mijn paarden er nauwelijks tegenop kunnen klimmen. Daarna scheren we zo hoog door de lucht dat zelfs *mijn* hart beeft van angst. En uiteindelijk helt het pad naar beneden – één verkeerde beweging en je stort halsoverkop de zee in. Je mag me alles vragen, maar dit niet.’

Maar Phaëton had jaren op deze dag gewacht, en bovendien was er geen tijd te verliezen. De hekken van de dageraad begonnen al open te gaan en verspreidden een roze gloed over de wereld. Dus Helios gaf, tegen zijn zin, toe. De paarden werden voor de wagen gespannen en Phaëton nam de teugels over en vloog ervandoor, duizelend van geluk.

Maar toen sloeg het noodlot toe. De paarden waren een veel zwaardere lading gewend en zonder die ballast sloegen ze op hol. De strijdswagen schoot van hoog naar laag en van laag naar hoog, en waar hij de aarde raakte, stak hij die in brand. Bergen barstten uit als vulkanen, rivieren en meren droogden op, woestijnen verschroelden en hele wouden gingen in vlammen op. De doodsbanige Phaëton werd meegesleept door de grillige gang van de paarden en riep de goden om hulp.

De goden wisten dat ze snel moesten ingrijpen als ze de aarde wilden redden. De machtige Zeus pakte een bliksemstraal en wierp die naar de strijdswagen, waardoor die in stukken uiteenviel. Omringd door vlammen werd Phaëton door de lucht geslingerd en hij viel zijn dood tegemoet in de rivier ver beneden hem.

Toen Kyknos, Phaëtons beste vriend, hoorde wat er was gebeurd, zocht hij dagenlang tot hij de versplinterde en verbrande resten van de strijdswagen van de zonnegod had gevonden. Keer op keer dook Kyknos het water. Maar hoe hard hij het ook probeerde, hij kon niet diep genoeg duiken om Phaëton te bereiken. Uitgeput en kapot van verdriet weende Kyknos om zijn dode vriend. Ook de zussen van Phaëton kwamen naar de rivieroever en huilden, totdat ze uiteindelijk veranderden in populieren en hun tranen gouden barnstenen werden.

Geraakt door het verdriet van Kyknos kreeg de grote Zeus medelijden en verscheen

voor hem. ‘Als ik je in een zwaan verander, kun je beter zwemmen dan wie ook,’ zei hij, ‘maar je zult nooit meer een mens worden.’

Kyknos stelde zich voor hoe het zou zijn om als zwaan verder te leven. Toen dacht hij aan zijn dierbare vriend, en ernstig ging hij akkoord met het voorstel. Terwijl hij aan de waterkant stond, veranderde zijn mond in een ronde snavel en bedekten witte veren zijn haar. Zijn hals groeide en zijn armen werden krachtige vleugels, terwijl z'n voeten vervormden tot grijze zwemvliezen. Toen hij deze keer het woeste water in sprong, kon hij makkelijk zwemmen. En snel maar voorzichtig haalde hij Phaëtons lichaam naar boven.

Vanuit de hemel had Zeus toegekeken. Hij was zo onder de indruk van het offer dat Kyknos had gebracht dat hij hem een plek gaf tussen de sterren. Daar vliegt hij nog steeds door de Melkweg en zingt zijn droeve lied ter nagedachtenis aan zijn vriend. En nog steeds duiken zwanen op aarde met hun lange halzen onder water, terwijl op de oever populieren staan.

